

JAK SE VÍLA HORTENZINKA NAUČILA KOUZLIT

Tu noc po oslavě spala Hortenzinka velmi neklidně. Stále se převracela z jednoho boku na druhý a pak zase na břicho. Po chvíli se opět otočila, tentokrát na záda. Přestože spala jen velmi málo a byla po včerejšku moc unavená, nemohla ráno dospat. Probudila se ještě před východem slunka. To byla ale strašná noc!

Malá víla měla starosti. Jak jen to s těmi lampiony na průvod udělat? Jak to vymyslet? Půl nápadu již měla v hlavě a zbývalo domyslet tu těžší část. Od čeho jsem ale víla? Musím na to přijít!

Ležela ve voňavé postýlce, ale tentokrát necítila žádnou radost. Ležela a usilovně přemýšlela. Přemýšlela a přemýšlela, až se propadla do lehounké dřímoty. Tehdy ji osvítil skvělý nápad, jak věc vyřešit. Snažila se probudit, aby nezapomněla.

Vstala a přinutila se umýt a převléknout do venkovních šatů. Ještě učesat! Málem by dnes zapomněla! Nejraději by hned po probuzení běžela ještě v noční košilce svůj nápad vyzkoušet. Toto ráno pro ni vůbec nezačínalo hezky. Co si to jen na sebe vymyslela? Takový bláznivý nápad! Jen aby nezklamala své přátele.

Venku pohlédla k jasně modré obloze. Sluníčko také teprve vstávalo a vydávalo se na svou nebeskou pouť.

Trochu dál až u plotu rostly moc zajímavé rostliny. Nazývají se mochnyě ži-

dovská nebo také mochyně židovská třešeň. Na těchto bylinách se na podzim objevuje spousta krásných oranžových až červených nafouklých měchýřků, které připomínají lampionky. Roztomilý lampionek ve skutečnosti tvoří srostlý bachratý kalich a chrání jasně oranžový plod, který je uvnitř. K těmto lampionkům nyní Hortenzinka mířila. Kolik jich tu asi najde? Jen aby jich bylo dost! pomyslela si ustaraně. Konečně je vidí! Uf, oddechla si. Nakonec jich je víc, než bude potřebovat.

Vylezla na půl metru vysokou bylinu a nyní ji čekala únavná práce. Trhat oranžové lampionky pro ni nebylo zrovna snadné. Ty se snažely lehounce k zemi jeden po druhém.

Po utržení každého z nich v něm shora zůstal otvor. Přesně ten víla pro svůj záměr potřebovala. Proto je netrhala se stopkou, ale naopak stopku odtrhávala. To by snad už mohlo stačit.

Nyní přišla ovšem na řadu ta nejdůležitější část výroby lampionu. Víla Hortenzinka chtěla vyzkoušet zcela nové kouzlo. Jestlipak se jí povede? Ve sladké dřímotě ji napadlo, jak oranžové lampionky rozsvítit. Skutečnost ale může být jiná. „Hortenzinko, do toho a půl je hotovo,“ přemlouvala se k odvážnému činu.

Vzala do náručí jeden lampionek a popošla s ním víc na sluníčko. Vzhlédla ke slunci. Slunce ji však tak oslnilo, že musela zavřít oči. S již zavřenýma očima začala svým jasným hláskem se sluníčkem rozmlouvat. Nebylo jí však rozumět. Jako by mluvila náhle nějakým cizím jazykem.

Vtom se stalo něco podivuhodného. Slunce jako by zazářilo ještě více, intenzivněji a poslalo k malé víle jeden silný sluneční paprsek. Vypadal jako zlatá lesklá a hodně silná nit.

Hortenzinka vytáhla poslaný paprsek ze sluníčka, smotala ho do kuličky a otvorem vložila do oranžového lampionku.

Kulička svítila jako malé sluníčko, rozzářila malý lampionek a zázrak byl hotov. „Hurá! Hurá! Povedlo se! Já umím vážně kouzlit! Já jsem tak šťastná! Tak moc šťastná!“ křičela malá víla okouzleně nad tím, co sama dokázala. Vždyť do poslední chvíle nevěděla, jestli se jí kouzlo povede! Klečela v trávě a děkovala slunci za pomoc. Že by na ni právě mrklo? Snad se jí to jen zdálo. Oranžový lampionek opravdu svítil slunečním světlem.

„To je úžasné!“ zvolala nadšeně víla.

Vtom ji něco napadlo. Dost se lekla. Ta myšlenka, která ji až ochromila, jí téměř vzala počáteční radost. Doteď se jí chtělo nadšením až létat z toho, co se jí povedlo. A najednou dostala strach. Obavy, že to vše bylo možná nanic. Rychle vstala a honem nesla lampionek do největšího stínu. Uf, oddechla si. Svítí i ve stínu. Nezasah! Snad bude svítit i v noci! Jenže co když svítit nebude? Co potom?

Náhle dostala nápad, jak a kde opravdu zjistit, že svítí i ve tmě. Popadla svítící lampion a odnesla ho do otevřené zadní kůlny. Tam, v zadní části v rohu za vysokou starou skříní, byla tma i ve dne. Téměř tma. Lampion však svítit nepřestal. Bylo to nádherné a úlevné zjištění. Její práce nebyla nadarmo. Tak moc se jí ulevilo! Nezkłame své přátele! Hurá! Obrovská vlna radosti se k ní opět vrátila. Byla zase šťastná!

Hortenzinka své kouzlo opakovala ještě několikrát. Byla tak zabraná do práce, že si ani nevšimla, jak ji pozoruje mladý červenohnědý slepýš.

Ten nevěřil vlastním očím. Byl částečně skrytý za krásně kvetoucí chryzantémou. Tlamičku měl údivem otevřenou. Napětím zapomněl i dýchat. Je to vůbec možné? Nezdá se mu to jen? Ne, nezdá! Schválně zavadil o kámen vedle chryzantémy, jejíž květy byly vybarveny teď na podzim do žltorůžova. Bolest slepýše přesvědčila, že vše je skutečnost a on opravdu nespí. Po chvíli to již nevydržel. Rychle se plazil pryč. Spěchal. Vlnil se typickým pohybem všech slepýšů. Konečně zahlédl mloka Samuela a ropuchu Růžu. Vylezli spolu z vysoké okrasné trávy. Byli se podívat, jak se vede koníku Kuliferdovi a zda mu není zle. Z trávy právě vykoukla hlava cvrčka Housličky.

Mladý slepýš volal již z dálky:

„Pojďte sem! To musíte vidět! Honem! Honem!“

„Co se děje? Hoří snad?“ obořila se na slepýše takhle brzy po ránu Růža.

Spala málo a špatně. Tlačil ji žaludek. Nějak jí ta pozdní večere neudělala dobře. Ještě teď nemohla na potravu ani pomyslet.

„Růženo, nebuď protivná!“ okřikl ji mlok Samuel, který vycítil, že se děje něco závažného. Ještě nikdy neviděl mladého slepýše tak udýchaného a s očima navrch hlavy. Viděl snad strašidlo? Nesmysl, tady nestraší! Jedině snad myši v chatě, když mají v zimě hlad.

„Tak co se děje? Viděl jsi snad svoji vlastní smrt nebo co?“ neodpustila si špatně naložená ropucha. Koník Kuliferda jí dělal starosti.

„To musíte vidět na vlastní oči jako já. Pak pochopíte. Pojdte ale rychle! Velká škoda, že to neuvidí panenky a panáčkové, co s námi včera byli na slavnosti. Rychle!“ vykřikoval rozčileně mladý slepýš a hnal je směrem k vile Hortenzince do zadní části zahrady hned za srubem.

Mlok Samuel zachoval chladnou hlavu a poprosil vrabce a sýkorky, kteří si právě vedle nich prozpěvovali, aby rychle zaletěli s tou zprávou k fialkám, ke konvalinkám pod břízu a k malinám i ostružinám. Další letěli pro starého slepýše.

Na ještě stále spícího koníka Kuliferdu úplně zapoměli. Ne ale všichni. Růža si vzpomněla. Měla však na koníka docela velký vztek za jeho lehkomyšlné chování, a tak si v duchu řekla: Dobře mu tak! Nemá to s tou medovinkou tolik přehánět! Třeba mu pak bude líto, že jsme ho nezavolali, aby to také viděl. Možná konečně pochopí, že tudy cesta nevede. Třeba mu dojde, že dělá velkou chybu. Vždyť si ho pak ani nemůžu pořádně vážít, když vidím, že se nedokáže s tím pitím ovládat. Přece když někomu něco moc chutná, neznamená to hned,

že toho musí sníst nebo vypít takové velké množství, aby mu z toho pokaždé bylo tak moc špatně. Proč se jen nedokáže ovládat a vždycky to přežene! Tak strašně mě tím števe!

Přátelé se hnali co nejrychleji za mladým slepýšem. Malá víla byla do kouzlení a do tajemné rozpravy se sluncem tak hluboko zabraná, že ani nepostřehla ten shon blízko ní. Vypadala jako v *tranzu*. Jako v nějakém zvláštním tajuplném snu.

Houf přátel se na doporučení mladého slepýše cestou poschovával za zadní kůlnou, odkud měli ale krásný výhled na vše, co Hortenzinka prováděla.

Nyní ovšem nevěřicně zírali i oni. Již chápali nadšení i velké rozčílení mladého slepýše. To, co viděli, jim bralo dech.

Po chvílce se k nim přidali i ostatní. Ochetní vrabci i sýkorky splnili svůj úkol na jedničku s hvězdičkou.

„To snad ani není možné! Zdá se mi to snad?“

„Jak to jen dělá?“

„No to je fantastické!“

„Přímo až neskutečné!“

„Je vážně skvělá!“

„Kdo by to byl do ní řekl!“

Takové a podobné vzrušené šeptání se ozývalo zpoza kůlny.

„Ona opravdu umí kouzlit!“ vyklouzlo nechtěně nahlas panence Violce.

Všichni se na ni otočili a honem dělali potichu: „Pšš! Pšš!“

Už bylo ale pozdě! Víla Hortenzinka to zaslechla a její soustředění zesláblo. Kouzlo se přerušilo. Tuze překvapená Hortenzinka se rozhlížela kolem sebe. Všude okolo ní ležely malé svítící oranžové lampionky. Malá víla se mezi nimi krásně vyjímal. Její vlnité blondaté vlásky uprostřed oranžově svítících lampionků způsobily, že to vypadalo, jako by tam stál malý andělíček. Andělíček v jasně oranžových šatech. Nikoho již změněná barva jejích šatů nepřekvapovala.

„Milá Hortenzinko, ty jsi jedním slovem ta nejúžasnější víla na světě. Dnes jsi nám to dokázala. Neuvěřitelné kouzlo, které jsme viděli na vlastní oči, nás o tom přesvědčilo,“ nešetřil chválou mlok Samuel.

„Vždyť kdo na světě si umí povídat se samotným sluncem? Komu samo slunce, vládce nad celou velkou Zemí, posílá zlaté sluneční paprsky? Snad jen opravdu tobě. Jak jsi to jen dokázala? Řekni. Svěř se nám. Jsme tak zvědaví, no nemám pravdu?“ otázal se Samuel, jako vždy mluvčí všech.

Víla ale stála pořád jako ve snách uprostřed svítících lampionků. Na jednu stranu ji samozřejmě těšila chvála Samuela a obdivné pohledy jejích přátel. Na stranu druhou se cítila taková divně omámená a trochu stále jako ve snu. Vtom pocítila jako by zvláštní rozčarování. Vyrušili ji uprostřed tak tajuplné činnosti, jakou je kouzlení. Přerušili její tajemné spojení se sluncem. Co když se spojení přerušilo jednou provždy? Takové obavy táhly Hortenzince její omámenou hlavičkou. Ještě zbývalo naplnit poslední dva lampionky. Na někoho nezbude. To jí bylo jasné. Zatím asi jen jí. Má to zkusit ještě jednou? Tady přede všemi?

Ještěrka Zeminka, která se stále nemohla dopočítat správného počtu, se s obavami zeptala Hortenzinky:

„Bude těch svítících lampionků dost? Pro každého jeden?“

Konečně se víla vytrhla z omámení a trochu zklamaně odpověděla:

„Nebude. Bohužel. Přerušili jste mé kouzlo právě v nejlepším. Ještě zbývalo naplnit poslední dva lampionky slunečním svitem. Když už jste mě chtěli vidět kouzlit, neměli jste mě vyrušit.“

„Promiň mi to, prosím. Za to můžu jen já. Byla jsem tak okouzlená a vzrušená tím, co jsem viděla, že jsem nahlas vykřikla. Hortenzinko, na ostatní se nezlob, prosím!“ omlouvala se zkrroušeně panenka Violka a bylo jí do pláče. Celé to kouzlo zkazila zrovna ona!

Nejlepší přítel Hortenzinky, mlok Samuel, začal mladoučkou a nezkušenou Violku obhajovat:

„Hortenzinko, přítelkyně moje nejmilejší, tak už se na ni prosím nezlob. Neudělala to schválně. Je ještě velmi mladá a trochu nerozumná. Jen si vzpomeň, jaká jsi byla v jejích letech ty. No tak. Já se klidně svého lampionu vzdám ve

prospěch někoho jiného.“ Samuel prostě věděl, jak na ni. Byl dobrý *psycholog* a dobře věděl, co se asi tak může odehrávat v Hortenzinčině duši. A co nevěděl, někdy vytušil svým šestým smyslem, svou mimořádnou *intuicí* a schopností vcítit se do druhých kolem sebe.

Hortenzinka odpověděla:

„Já vám ale své kouzlo prozradit nesmím. Je to úmluva jen mezi mnou a sluncem. Za nic na světě ji nemohu porušit. Dala jsem slib. Slib slunci. Na tebe, milá Violko, se už nezlobím. Vím, že jsem před chvílí nebyla zrovna milá.

Jako bych to ani nebyla já. Byla jsem tím kouzlením úplně omámená i vyčerpaná. Moc jsem toho dnes v noci nenaspala. Navíc co práce mi dalo utrhnout všechny ty lampiony. Každý jsem pak musela zvednout a přenést sem. Víc vám prozradit už nemůžu.“

Pak vyčerpaně dodala:

„Snad až si trochu odpočinu, můžu to zkusit znovu. Teď už vážně nemám sílu. Sílu na nic, natož na kouzlení.“

„Doprovodím tě domů, Hortenzinko. Musíš se nutně pořádně prospat, jsi strašně unavená,“ nabídl se mlok Samuel a Hortenzinka to s povděkem přijala.

Sam byl její nejlepší přítel. Jemu se může svěřit se svými obavami. Když došli k malému domečku pod hortenzií, maličká víla upřela na Samuela unavené oči a svěřila se:

„Víš, Same, když já si vůbec nejsem jistá, jestli se mi to kouzlo ještě někdy podaří. Dělal jsem ho poprvé. Co když to už nedokážu? Co když se mi už nepodaří navázat spojení se sluníčkem? Co pak?“

„Přítelkyně moje milá, kam že se poděl tvůj optimismus? Tvá vždy dobrá nálada? Já si myslím, Hortenzinko, že jsi jen hrozně unavená a vyčerpaná. To pak jeden vidí vše černě a chmurně. Počkáme, až se vyspíš a odpočineš si. Ne nadarmo se říká, že *„ráno je moudřejší večera“*. Kdyby se snad přeci jen stalo, že se kouzlo už nepovede, my se na tebe zlobit nebudeme. Jsme tví přátelé a přátelé mají mít vždy pochopení, no ne?“

„Děkuji ti, Same, za pochopení i povzbuzení. Mám tě moc ráda, ale to ty jistě dobře víš. Zkus přijít odpoledne, to už asi budu vzhůru a třeba mi bude lépe,“ poděkovala malá víla mlokovi a s láskou ho objala.

Pak zmizela v domečku, padla na lůžko, zavrtila se do plátků růží a hned se propadla do hlubokého spánku. Spánku, který léčí.

„Tak nevím, nevím, jak tohle dopadne,“ pokyvoval hlavou Samuel a odcházel si také odpočinout. Tu si vzpomněl na měkké a vřelé objetí malé víly a srdíčkem se mu rozlil pocit lásky a něhy.

